

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra SAA DUGBESPRÆNGTE STAAE DE ROSER HER, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872947824/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Jeg nød ikke  
Kierligheds Fryd.  
Mig venter ingen  
Hisset,  
Jeg forlader ingen  
Her.

Naar mit Hierte er brustent  
Og Menneskesværmen  
Trænger sig forbi min Marmorkiste  
I Capellet,  
Vil de sige:  
Han var lykkelig.  
Ak hvo var lykkeligst!  
Du eller jeg?

SAA DUGBESPRÆNGTE STAAE DE  
ROSER HER.

Saa dugbesprængte staae de Roser her.  
De lukte Urner huld i Skyggen smile,  
Mens Sølvmaanens kolde Straaler ile  
Og blande sig med deres Purpurskier.

De dufter under skyggefulde Træer,  
I dem forgifter Eros sine Pile.  
De nyde blussende en venlig Hvile,  
I Søvn selv, fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig.  
Her under disse stille, svale Tage  
En Rose blusser endnu mere skøn.

Sov, søde Rosenknop! sov sødt og rolig!  
O maatte mit Sovvel et Kys ledsage,  
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn.

KNUD DEN STORE.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;  
En Herre, drabelig og stærk og huld.  
Den danske, brittiske, den norske Krone,  
Var smeltet sammen i hans Krones Guld.  
Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;  
Thi Skialdens Barm var af hans Idræt fuld;  
I Kirken selv lod Hymner til hans Ære,  
Thi han udbredte Jesu sande Lære.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,  
Ey blussed Læben, som hans Purpurklæde,  
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,  
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde,  
De svundne Dages Idræt faldt ham ind,  
Da monne bittre Taarer Øiet væde.  
Ak! sukked han, min Gud! kan du forgiette  
Min Synd? Kan du mit Regnebret udslette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,  
Kiek frem jeg gik; ak! nu jeg modløs græder.  
For at forstærke min den stolte Magt  
Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.  
Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,  
Hans røde Blod end Altertavlen væder;  
Ey bløt med Sværdet, tit med mørke Rænker  
Jeg vandred frem — nu det mit Hierte krænker!